

Odvjetnica Jelena Košutić

Ulica Milana Amruša 13, 10000 Zagreb

mob: 098/844-432, e-mail: kosuticjelena@gmail.com

OPĆINSKI KAZNENI SUD U ZAGREBU

Ilica 207

10000 Zagreb

Posl.br.: K-1024/25

Kazneni predmet:

OPTUŽENA: LJILJANA JURIĆ, zastupana po braniteljici Jeleni Košutić, odvjetnici u Zagrebu

Zbog: članak 149. stavak 1. i 2. Kaznenog zakona

ŽALBA OPTUŽENE

protiv presude broj gornji od dana 27. siječnja 2026. godine

1. Citiranom presudom optužena je proglašena krivom što je dana 10.10.2019. godine na glavnoj raspravi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu pod poslovnim brojem: 33. P-5925/13, pred pet osoba koje su se tada nalazile u sudnici, s ciljem da naštetiti časti i ugledu I. privatne tužiteljice Sani Ljubičić, u svom iskazu, a nakon što je navela: „Želim reći da meni tuženik prijeti na način da govori da će me likvidirati i da će od mene napraviti kobasice...“, svjesno iznijela neistinitu činjeničnu tvrdnju, znajući da je neistinita, navodeći da „...tuženika štiti njegova supruga Sani Ljubičić, državna odvjetnica...“, dakle, za drugoga iznijela neistinite činjenične tvrdnje koje mogu škoditi njegovoj časti i ugledu, znajući da su neistinite, a iste činjenične tvrdnje su postale pristupačne većem broju osoba, te što je dana 10.10.2019. godine na glavnoj raspravi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu pod poslovnim brojem: 33. P-5925/13, pred četiri osobe koje su se tada nalazile u sudnici, s ciljem da naštetiti časti i ugledu II. privatnog tužitelja Željka Jurića, u svom iskazu svjesno iznijela neistinitu činjeničnu tvrdnju, znajući da je neistinita, navodeći da: „Želim reći da meni tuženik prijeti na način da govori da će me likvidirati i da će od mene napraviti kobasice, kao i gosp. Brenciger Srećka (moj dobar poznanik), a to je bilo na način da je svjedok koji je ovdje saslušavan Kaštelan nazvao gospodina Brencigera dok sam se ja nalazila s njim u društvu.“, dakle, za drugoga iznijela neistinite činjenične tvrdnje koje mogu škoditi njegovoj časti i ugledu, znajući da su neistinite, a iste činjenične tvrdnje su postale pristupačne većem broju osoba, čime je počinila dva kaznena

djela protiv časti i ugleda – klevetom – opisano po članku 149. stavak 1. i 2. KZ/11, a kažnjivo po članku 149. stavak 2. KZ/11. Optuženoj se u točki II na temelju članka 149. stavak 2. KZ/11 za kazneno djelo iz točke 1) utvrđuje novčana kazna od 150 (stopedeset) dnevnih iznosa u visini dnevnog iznosa od 2,65 EUR, što ukupno iznosi 397,50 EUR, dok joj se u točki III. na temelju članka 149. stavak 2. KZ/11 za kazneno djelo iz točke 2) utvrđuje novčana kazna od 150 (stopedeset) dnevnih iznosa u visini dnevnog iznosa od 2,65 EUR, što ukupno iznosi 397,50 EUR. Nadalje, točkom IV. citirane presude optužena se na temelju članka 51. u vezi s člankom 42. KZ/11 osuđuje na jedinstvenu novčanu kaznu u iznosu od 250 (dvjestopedeset) dnevnih iznosa u visini dnevnog iznosa od 2,65 EUR, što ukupno iznosi 662,50 EUR, dok se točkom V. citirane presude na temelju članka 56. KZ/1 optuženoj se izriče uvjetna osuda te se određuje da se jedinstvena novčana kazna na koju je osuđena neće naplatiti ako optužena u roku od 3 (tri) godine od pravomoćnosti presude ne počini novo kazneno djelo.

Protiv citirane presude optužena u otvorenom zakonskom roku ulaže ovu žalbu iz svih žalbenih razloga.

2. Sud u obrazloženju pobijane presude navodi da je utvrdio da je izjava optužene na raspravi pred OGS-om od 10. listopada 2019., i to izjava „želim reći da meni tuženik prijeti na način da govori da će me likvidirati i da će od mene napraviti kobasice kao i gosp. Brencinger Srećka (moj dobar poznanik), a to je bilo na način da je svjedok koji je ovdje saslušavan Kastelan nazvao gosp. Brencingera dok sam se ja sa njim nalazila u društvu” neistinita činjenična tvrdnja, a ista je podobna štetiti časti i ugledu privatnog tužitelja Željka Jurića te da kazati za bilo koga da nekome prijeti likvidacijom i da će od nekog napraviti kobasice, dakle prikazujući ga kao osobu koja čini kaznena djela prijetnje je podobno štetiti časti i ugledu te osobe, pogotovo kada se radi o dugogodišnjem odvjetniku koji u okviru svog posla i redovitog obavljanja djelatnosti odlazi na sudove gdje zastupa interese stranaka, a upravo je na raspravi pred sudom, izvan konteksta samog predmeta, i to pred pravosudnim dužnosnikom, sudskim službenikom te njegovim kolegama odvjetnicima optužena privatnom tužitelju imputirala nezakonite i kriminalne radnje kojima se ostvaruju obilježja kaznenog djela prijetnje koje se progoni po službenoj dužnosti, a iste su na takav način postale pristupačne većem broju osoba, jer se u sudnici u trenutku kada je optužena za privatnog tužitelja iznijela neistinite činjenične tvrdnje pored njih nalazila sudska zapisničarka, raspravna sutkinja te opunomoćenici tužitelja i tuženika.

Sud nadalje navodi da je razvidno da je optužena ostvarila sva objektivna obilježja kaznenog djela klevete iz članka 149. stavak 1. i 2. KZ/11 obzirom da se radi o neistinitim činjeničnim tvrdnjama koje je optužena iznijela te koje su podobne štetiti časti i ugledu privatnog tužitelja, a iste su postale dostupne većem broju osoba obzirom da ih je optužena iznijela na raspravi na kojoj je pored nje i privatnog tužitelja bilo prisutno još četvero osoba što se prema sudskoj praksi nedvojbeno smatra „veći broj osoba”. Sud nadalje navodi da je, uz navedena objektivna obilježja, optužena ostvarila i subjektivna obilježja kaznenog djela obzirom da je postupala s izravnom

namjerom, budući da je bila svjesna svoga djela i htjela je radnju samog kaznenog djela kao svoju te da je već naprijed naveo da ono što je optužena iznijela za privatnog tužitelja ne odgovara stvarnom stanju te da se sastanak u Buldogu na kojem je svjedok Kastelan navodno prenio prijetnje privatnog tužitelja Željka Jurića nikada nije dogodio, kao što je sud utvrdio da privatni tužitelj Željko Jurić nikada nije prijetio optuženoj da će je likvidirati, već da je optužena iskonstruirala događaje koji nisu odraz stvarnog stanja i koji se nikada nisu dogodili, iz čega sud nalazi da je optužena bila svjesna da ono što iznosi nije istina, a također je bila svjesna da su ovakvi navodi podobni škoditi časti i ugledu osobe za koju se iznose, kao što je bila svjesna da izjave daje na raspravi i da su stoga iste pristupačne većem broju osoba, no unatoč svom znanju i svijesti, ona postupa na terećeni način, čime ostvaruje i subjektivno obilježje kaznenog djela klevete iz članka 149 stavak 1. i 2. KZ/11. 35. Svijest o protupravnosti, po stavu suda, u vrijeme počinjenja djela nije dovedena u pitanje, a tijekom dokaznog postupka se nisu pojavile okolnosti koje bi upućivale na sumnju u ubrojivost optužene, zbog čega je sud utvrdio da je optužena upravo svojim ponašanjem ostvarila sva subjektivna i objektivna obilježja kaznenog djela klevete iz članka 149. stavka 1. i 2. KZ/11 za koje je oglašena krivom.

Takav zaključak suda je u cijelosti neosnovan i nije utemeljen na dokazima koji su izvedeni u ovom postupku.

Prije svega, sud se upušta u ocjenjivanje osnovanosti prijetnje koju je okrivljena prijavila državnom odvjetništvu 2017.g. protiv privatnog tužitelja Željka Jurića bez da je izvršio uvid u predmetnu prijavu te čak kaznenu prijavu okrivljene u presudi utvrđuje lažnom prijavom bez da je ikada vidio što je uopće i prijavljeno. Iz dopisa USKOK-a koji se nalazi u spisu, a kojim je na tražnje suda dostavljeno očitovanje u kojem se navodi da je taj ured od strane DORH-a zaprimio predstavku Ljiljane Jurić zaprimljenu 27. studenoga 2017., a s naznakom predmeta „Kaznena prijava protiv odvjetnika Željka Jurića radi prijave, prijetnje smrću, ovjerovljivanja neistinitog sadržaja, mita i korupcije u pravosuđu, porezne utaje, lažnog svjedočenja te raznih protuzakonitih radnji“ proizlazi da okrivljena nije prenijela netočnu činjeničnu tvrdnju koja može škoditi časti i ugledu privatnog tužitelja Željka Jurića kada je dana 10.10.2019. godine na glavnoj raspravi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu pod poslovnim brojem: 33. P-5925/13 rekla da joj tuženik prijeti, već upravo suprotno, prenijela je njezin subjektivni doživljaj ponašanja privatnog tužitelja prema njoj, a kojeg je i prijavila nadležnim institucijama. Subjektivno obilježje kaznenog djela klevete je počiniteljevo znanje da je tvrdnja neistinita, a okrivljena nije imala saznanja da je predmetna kaznena prijava odbačena obzirom je niti DORH niti USKOK nikada nisu obavijestili o odbačaju te prijave. Sud čitavo vrijeme naziva kaznenu prijavu koju je okrivljene naziva i utvrđuje predstavkom, ali za okrivljenu je to podnesak kojim prijavljuje privatnog tužitelja da bi počinio kazneno djelo, između ostalog i kazneno djelo prijetnje. Da joj je privatni tužitelj Željko Jurić rekao da će je likvidirati i da će od nje napraviti kobasice proizlazi upravo iz iskaza saslušanih svjedoka Srećka Brencingera i Branimira Karavle koji oboje suglasno potvrđuju kako su predmetnog dana sjedili na katu u kafiću Buldog, nadalje ti svjedoci potvrđuju

da je svjedok Srećko Brencinger primio poziv od saslušanog svjedoka Kastelana te da je pustio na zvučnik dio razgovora te također svi svjedoci potvrđuju obranu okrivljene da je svjedok Kastelan predmetnog dana putem telefona rekao da će Željko Jurić od okrivljene i Feliksa Brencingera napraviti kobasice te ti svjedoci također potvrđuju da je okrivljena zbog navedenog bila jako uznemirena i uplašena. Sud njihove iskaze utvrđuje neživotnim i nelogičnim iako su isti u bitnome djelu u potpunosti suglasni te oboje potvrđuju obranu okrivljene. Sudu nadalje nije logično da bi privatni tužitelj zbog svog zvanja izgovarao takve prijetnje pred svjedocima, ali upravo iz iskaza svjedoka Srećka Brencingera i Branimira Karavle te obrane okrivljene proizlazi da privatni tužitelj nije niti znao da je na razglasu već je prijetnju nastojao prenijeti putem Željka Kastelana obzirom je tada rekao da im on kaže da će od njih (optužene i Srećka Brencingera) napraviti kobasice.

Nadalje, sud u točki 11. obrazloženja pobijane presude navodi da iz iskaza privatne tužiteljice Sani Ljubičić od 7. studenog 2023. proizlazi da se u Kr upisniku državnog odvjetništva unose podnesci građana koji nisu podobni da se unesu u upisnik kaznenih prijava, odnosno radi se o podnescima koji svojim sadržajem ne upućuju jasno na osnov sumnje da je određena osoba počinila neko kazneno djelo, ili se radi o paušalnim podnescima iz kojih se ne može razabrati niti krug osoba koje se prijavljuju, a niti događaj koji je opisan kao kazneno djelo u tim podnescima, te da, što se tiče prijava koje se zavode u Kr upisnik, načelno može kazati da je dužnost svakog zamjenika da razmotri sadržaj te prijave, da se izvrše provjere u CTS-u radi uvida u cjelovitost informacija odnosno kako bi se utvrdilo da li postoji kakva veza drugog predmeta, tako da ne postoji obaveza da se provodi razgovor sa osobom koja je podnijela prijavu, a isto tako niti sa osobom protiv koje je prijava podnesena jer to sve ovisi o svakom konkretnom predmetu i sadržaju same prijave.

Međutim, sud zatim u točki 33. obrazloženja navodi da smatra da je obrana okrivljene nelogična i paušalna te da nisu istiniti njezini navodi o tome da joj je privatni tužitelj Željko Jurić prijetio i prije inkriminiranog događaja obzirom na činjenicu da u povodu predstavke optužene u povodu koje nije niti optužena niti privatni tužitelj pozivan na davanje obavijesti nije utvrđeno postojanje osnovane sumnje na počinjenje kaznenih djela za koja se kazneni progon poduzima po službenoj dužnosti, dok u točki 41. obrazloženja ponovno navodi cit.: „Ovime se želi ukazati da kako od strane DORH-a tako i USKOK-a imajući u vidu način rada sa prijavama zavedenim u Kr upisnike nije bilo nikakvog odstupanja od uobičajene procedure u odnosu na prijavu optužene, s time da je više osoba imalo doticaj s navedenom prijavom (zamjenik u DORH-u i USKOK-u), te je diskrecijsko pravo zamjenika zaduženog za rad na takvim prijavama koje će točno radnje poduzeti te hoće li i s kojim osobama obavljati razgovor, kao što i sam zamjenik zadužen za rad na Kr prijavama imajući u vidu sadržaj prijave ima ovlast donijeti odluku da sukladno samom sadržaju prijave nije utvrđeno postojanje osnovane sumnje na počinjenje kaznenih djela za koja se progon poduzima po službenoj dužnosti, kao što je bilo u konkretnom slučaju.“.

Dakle, sama činjenica da ni privatni tužitelj Željko Jurić ni okrivljena nisu pozvani na razgovor povodom kaznene prijave okrivljene protiv privatnog tužitelja ne dokazuje da su navodi okrivljene iz te kaznene prijave neistiniti, već eventualno dokazuju da je zbog načina na koji je kaznena prijava sastavljena, a za koju okrivljena navodi da ju je paušalno napisala jer ju je pisala sama te naslovila „predstavka“, ista od strane državnog odvjetništva zavedena u krivi upisnik zbog čega temeljem iste niti okrivljena niti Željko Jurić nisu pozvani na razgovor, pa samim time navedeno nikako ne dokazuje da su inkriminirani navodi okrivljene izrečeni u postupku koji se vodio pred Općinskim građanskim sudom u Zagrebu neistiniti.

Iz navedenog jasno proizlazi da je sud počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka jer se presuda ne može ispitati, i to jer je izreka presude nerazumljiva, proturječna sama sebi i razlozima presude, te zato što nema uopće razloga, odnosno u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno ti su razlozi potpuno nejasni i u znatnoj mjeri proturječni, te zbog toga što o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju zapisnika o iskazima danim u postupku i samih sadržaja tih zapisnik.

3. Sud u obrazloženju pobijane presude navodi i da je ono što je optužena najprije iznijela za privatnog tužitelja Željka Jurića neistinita činjenična tvrdnja koju je optužena iznijela znajući da je neistinita. Na navedenu neistinitu činjeničnu tvrdnju se nadovezuje ono što je optužena iznijela za privatnu tužiteljicu Sani Ljubičić, a obzirom da je sud utvrdio da je optužena bila svjesna da joj privatni tužitelj Željko Jurić nikada nije prijetio te da ono što je iznijela za njega ne odgovara stvarnom stanju jer se sastanak u Buldogu na kojem je svjedok Kastelan navodno prenio prijetnje privatnog tužitelja Željka Jurića nikada nije dogodio, kao i da privatni tužitelj Željko Jurić nikada nije prijetio optuženoj da će je likvidirati, već je optužena iskonstruirala događaje koji nisu odraz stvarnog stanja i koji se nikada nisu dogodili, pa je onda sud utvrdio da je optužena bila svjesna i da ono što iznosi za privatnu tužiteljicu Sani Ljubičić nije istina, jer ako je utvrđeno da privatni tužitelj Željko Jurić nije prijetio optuženoj te ako je utvrđeno da je optužena znala i svjesno iznijela navedenu neistinitu činjeničnu tvrdnju za privatnog tužitelja Željka Jurića onda niti privatna tužiteljica Sani Ljubičić ne može štititi kao državna odvjetnica privatnog tužitelja Željka Jurića od kaznenog progona zbog prijetnji koje se nisu niti dogodile, što znači da je optužena bila svjesna da i za privatnu tužiteljicu Sani Ljubičić iznosi neistinitu činjeničnu tvrdnju.

Bitno je istaknuti kako uređujuća sutkinja nije u spornom zapisniku od dana 10.10.2019. godine na glavnoj raspravi kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu u predmetu pod poslovnim brojem: 33. P-5925/13 navela da bi okrivljena tom zgodom rekla da „tuženika štiti njegova supruga Sani Ljubičić, državna odvjetnica“ već iz spornog zapisnika proizlazi da je na inzistiranje Željka Jurića stavljeno u zapisnik da bi okrivljena tako nešto rekla, a zbog čega je i došlo do prekida ročišta te iz samog zapisnika proizlazi da je zapravo spornu činjeničnu tvrdnju kojom imenuje privatnu tužiteljicu Sani Ljubičić izrekao Željko Jurić, a ne okrivljena. Navedeno

potvrđuje svojim iskazom i ovom postupku saslušana svjedokinja Kristina Čeak koja je bila nazočna ročištu kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu. Dakle, već čitanjem spornog zapisnika od dana 10.10.2019.g. sastavljenog kod Općinskog građanskog suda u Zagrebu je jasno da okrivljena nije počinila kazneno djelo клевете niti u odnosu na privatnu tužiteljicu Sani Ljubičić obzirom je glavna rasprava kod Općinskog građanskog suda prekinuta jer tuženik, ovdje privatni tužitelj Željko Jurić “..postavlja pitanja vezano uz tvrdnje koje tužiteljica nije dala, a vezani su uz njegovu sadašnju suprugu..” Upravo iz spornog zapisnika proizlazi da već sama sutkinja koja je vodila glavnu raspravu kod Općinskog građanskog suda u Zagreb u parničnom pod poslovnim brojem: 33. P-5925/13 konstatira kako okrivljena, tamo tužiteljica, nije prenijela neistinitu činjeničnu tvrdnju o privatnoj tužiteljici Sani Ljubičić te je sama privatna tužba konstrukcija privatne tužiteljice Sani Ljubičić u dogovoru sa privatnim tužiteljem Željkom Jurićem i ne odgovara uopće činjenicama koje je utvrdila parnična sutkinja na zapisnik u tom parničnom predmetu, pa je i tom djelu presuda u cijelosti neosnovana obzirom je sud pogrešno utvrdio činjenice, jer iz samog zapisnika na kojem se temelji privatna tužba proizlazi drugačije činjenično stanje od onog što se navodi u pobijanoj presudi.

4. Iz svega navedenog je razvidno da optužba u ovom postupku nije nedvojbeno dokazala da je okrivljena svojim postupanjem ispunila sva obilježja kaznenog djela koje joj se stavlja na teret pa samim time optužba nije dokazala niti da je okrivljena počinila to kazneno djelo.

Sam sud u točki 31. obrazloženja pobijane presude navodi cit.: „Također u točki 14. rješenja Županijskog suda u Velikoj Gorici se spominje da postoje dvije verzije događaja, pa da se dovodi u pitanje dokazanost bitnih elemenata terećenog kaznenog djela, odnosno može li se sa sigurnošću i bez razumne dvojbe isključiti obrana optužene da je svjedok Kastelan doista izgovorio inkriminirane riječi, pri čemu to ni u kojem slučaju ne znači da je privatni tužitelj Željko Jurić izgovorio takve prijetnje niti da bi ih prenio svjedoku Kastelanu.“ Dakle, i naslovni sud, kao i Županijski sud u Velikoj Gorici su utvrdili da tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da se nije dogodio događaj o kojemu je okrivljena iskazala tijekom ročišta pred Općinskim građanskim sudom pa samim time niti da je okrivljena nedvojbeno počinila kazneno djelo koje joj se u konkretnom predmetu stavlja na teret, već naslovni sud svoj zaključak o tome da izvodi isključivo iz iskaza privatnih tužitelja, dok iskaz okrivljene i svjedoka bez ikakvog osnovanog razloga ocjenjuje neživotnim, nelogičnim i pristranim, iako su isti bitnom djelu u suglasju.

Naime, čl. 455. st. 1. Zakona o kaznenom postupku propisuje da će presudu kojom se optuženik proglašava krivim sud izreći ako nedvojbeno utvrdi da je optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen, dok je iz citiranog dijela pobijane presude vidljivo da i je i sud stava odlučne činjenice u konkretnom predmetu nisu nedvojbeno utvrđene, i to posebno činjenica je li Željko Jurić izgovorio inkriminirane riječi ili ne.

Prema odluci VSRH I KŽ-607/15-4 od 11. travnja 2016. godine „za osudu u kaznenom postupku potrebno je da sud na temelju izvedenih dokaza nedvojbeno utvrdi da je optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen“. Taj najviši dokazni standard označava potrebu da optuženikova krivnja mora biti pouzdana, sigurna i da ne smije ostavljati nikakvu dvojbu, čak niti tračak sumnje koji dovodi u pitanje osudu. Zato za osudu moraju biti izvedeni dokazi koji jasno, nedvojbeno upućuju na jedini mogući zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen...da bi se osuda mogla temeljiti na usmjeravajućim okolnostima mora se raditi o tzv. sklopu činjenica indicija (dakle, više njih) koje opet moraju zatvoriti krug tako da tvore jedini mogući, nedvojbeni zaključak da je optuženik počinio kazneno djelo za koje je optužen.“

Također, okrivljena ukazuje i na pravilo *in dubio pro reo*, a koje pravilo „...određuje dokazni standard prema kojemu one činjenice koje idu na štetu optuženika moraju biti utvrđene izvjesno, dakle, na način da je njihovo postojanje izvan svake razumne sumnje. Čim postoji sumnja glede takvih činjenica, one se ne mogu smatrati utvrđenima.“ Iz zakonske odredbe koja sadrži pravilo *in dubio pro reo* „...proizlazi i pravilo koje se odnosi na dokazivanje odlučnih činjenica koje idu u korist optuženika: te činjenice treba uzeti dokazanima čak i kada su samo vjerojatne, dakle, kada postoji sumnja na njihovo postojanje, pa čak i kada bi postojanje one činjenice koja bi išla na štetu optuženika bilo vjerojatnije nego postojanje činjenice koja mu ide u korist.“ (VSRH I KŽ-1014/02-8 od 28. studenoga 2006.).

Da je privatni tužitelj izgovorio inkriminirane riječi potvrđuju svjedoci Srećko Brencinger i Branimir Karavla koji su bili u društvu okrivljene kada je Srećko Brencinger primio inkriminirani telefonski poziv.

Nadalje, jednako kao što sud u točki 21. obrazloženja pobijane presude navodi da ne vidi nikakvog objektivnog razloga zašto bi svjedok Goran Katić na raspravi u ovom predmetu sebe izlagao davajući lažan iskaz o sadržaju onoga što je optužena izjavila na ročištu pred OGS-om, nije niti životno niti logično da bi se svjedoci Srećko Brencinger i Branimir Karavla izlagali kaznenom progonu davajući lažan iskaz pred sudom, i to za osobu s kojom su samo u prijateljskim odnosima.

Zbog svega navedenog, razvidno je da je sud pogrešno utvrdio činjenice i donio pogrešne zaključke o izvedenim dokazima iz kojeg razloga predmetna presuda nije donijeta sukladno zakonu.

5. Slijedom navedenog, a obzirom je sud pogrešno utvrdio činjenice te u cijelosti pristrano i nesavjesno cijenio dokaze iako proizlazi čak i iz zapisnika na kojem se temelji privatna tužba Sani Ljubičić da se događaj nije dogodio kako je to navedeno u pobijanoj presudi te obzirom da je obranu okrivljene potvrdilo čak troje saslušanih svjedoka, čije iskaze sud samo paušalno

navodi neuvjerljivim i životno nelogičnim, bez ikakvog uporišta u konkretnim činjenicama, prijedlog je sudu da prihvati žalbu u cijelosti.

Kazneni postupak kao opću svrhu ima za cilj utvrđenje pravila kojima se osigurava da nitko nedužan ne bude osuđen, a da se počinitelju kaznenog djela izrekne prikladna kazna ili druga mjera, pa okrivljena

p r e d l a ž e

Da Županijski sud u Zagrebu uvaži njenu žalbu te ukine pobijanu presudu u cijelosti i da istu preinači sukladno žalbenim navodima.

U Zagrebu, 25.03.2026.

Ljiljana Jurić po braniteljici